

การติดตามผลบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ปรับปรุง พ.ศ. 2537)
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปีการศึกษา 2540 *

A Follow-up Study of Graduates in the Baccalaureate Program in Nursing (Revised in 1994)
Prince of Songkla University, Academic Year 1997

ทิพย์ภา เชษฐ์เชาวลิต,วท.ม.

Tippa Chetchaovalit**

ดาวลอย กาญจนมนัสเสถียร,พย.ม.

Dowloy Kanjanamaneesathian**

ศรีสุดา วนาลีสิน,พย.ม.

Srisuda Vanaleesin***

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาติดตามความสามารถของบัณฑิตพยาบาลตามการรับรู้ของตนเองและผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับความสามารถในกระบวนการที่ได้รับการพัฒนา 5 ด้าน คือการใช้กระบวนการพยาบาล การใช้กระบวนการเรียนการสอน การใช้กระบวนการบริหาร การใช้กระบวนการศึกษาด้วยตัวเองและการวิจัย และการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพ ประชากรที่ศึกษามี 2 กลุ่ม คือ บัณฑิตพยาบาลที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรพยาบาลศาสตร

บัณฑิต (ปรับปรุง พ.ศ.2537) ของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประกอบด้วย นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต และหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) รวม 158 คน และผู้บังคับบัญชาระดับต้นของบัณฑิตพยาบาล ที่มีหน้าที่รับผิดชอบนิเทศงาน ติดตามงาน ประเมินผลการปฏิบัติงานของบัณฑิตในปัจจุบันรวม 145 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสอบถาม ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และส่วนที่ 2 แบบประเมินความสามารถของบัณฑิตพยาบาลตามการรับรู้ของตนเอง และตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC+ วิเคราะห์ข้อมูลในด้านต่างๆทั้ง 5 ด้าน ด้วยสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถของบัณฑิตในด้านการใช้กระบวนการพยาบาล การใช้กระบวนการ

* ได้รับทุนสนับสนุนจากคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

*** อาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์

การเรียนการสอน การใช้กระบวนการบริหาร และ การใช้กระบวนการศึกษด้วยตนเองและการวิจัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความสามารถด้านการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพ อยู่ในระดับสูง ทั้งตามการรับรู้ของบัณฑิตและตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถของบัณฑิต ตามการรับรู้ของบัณฑิตกับการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา ทั้ง 5 ด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$)

คำสำคัญ : การศึกษาทางการพยาบาล, หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต, บัณฑิตพยาบาล, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Abstract

This descriptive research aims to study nursing graduates in using their knowledge to develop five process (1) nursing process (2) learning-teaching process (3) administrative process (4) self-study and research process and (5) nursing ethical development process. Two groups of samples have participated in this research. The first group consists of nursing graduates who obtain the degree in nursing through normal four years and two years curriculum. The second group is senior nurses who supervise nursing graduates and assess the capability of these nursing graduates in the hospitals and community. Questionnaire is used a research tool to evaluate both nursing graduates

and senior nurses and the data is analysed using SPSS/PC+. The results show that nursing graduates possess medium capability in nursing process, learning-teaching process, administrative process and self-study and research process. However, they have high capability in nursing ethical development process. Mean values of the five process are significantly difference between nursing graduates and senior nurses at $p < .05$

Key words : Nursing Education, Nursing Curriculum, Nursing Graduates, Prince of Songhla University

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ดำเนินการผลิตบัณฑิตในหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาการพยาบาลผดุงครรภ์ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 และได้มีการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรอยู่เป็นระยะๆ จนกระทั่งปี พ.ศ. 2531 ได้ปรับปรุงครั้งใหญ่ เป็นหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต เพื่อให้สามารถจัดการศึกษาได้ทันกับความก้าวหน้าของวิทยาการด้านการพยาบาล ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพและเทคโนโลยีต่างๆ คณะพยาบาลศาสตร์ได้จัดปรับปรุงหลักสูตร อีกครั้งหนึ่ง ในปี พ.ศ. 2537 เพื่อพัฒนาคุณภาพบัณฑิต สาขาพยาบาลศาสตร์ให้เกิดการเรียนรู้และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ในการปฏิบัติงานได้สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน โดยปรับแผนการศึกษาเพื่อลดความซ้ำซ้อนและบูรณาการเนื้อหาในบางรายวิชาให้เหมาะสมมากขึ้น

หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ปรับปรุง พ.ศ. 2537) เริ่มใช้เมื่อปีการศึกษา 2537 และผลิต นักศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิตจากหลักสูตรนี้ในปี การศึกษา 2540 เป็นนักศึกษาหลักสูตรพยาบาล ศาสตร์ 4 ปี จำนวน 118 คน และนักศึกษาหลักสูตร พยาบาลศาสตรบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) จำนวน 62 คนและผู้สำเร็จการศึกษาทั้ง 2 กลุ่มเริ่มปฏิบัติงานในปี พ.ศ. 2541 ในหน่วยงานของรัฐ และ เอกชนทั่วประเทศ หลักสูตรพยาบาลศาสตร (ปรับปรุง พ.ศ. 2537) นั้น เน้นการศึกษาให้พัฒนา กระบวนการต่างๆ 5 ด้าน คือ กระบวนการ พยาบาล กระบวนการเรียนการสอน กระบวนการ บริหาร กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัย และกระบวนการพัฒนาจริยวิชาชีพ คณะพยาบาล ศาสตร์เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาติดตาม และประเมินผลบัณฑิตเกี่ยวกับความสามารถในการ ใช้กระบวนการ ทั้ง 5 ด้านของบัณฑิต ซึ่งเป็นส่วน หนึ่งของการประเมินผลทางการศึกษา และเป็น กระบวนการที่สำคัญในการตัดสินว่าผู้เรียนมีการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทั้งด้าน พุทธิ จิตตะ หรือ ทักษะอย่างใดบ้าง (จินตนา ยูนิพันธ์, 2527) ผล จากการประเมินนี้จะถูกนำไปใช้เป็นข้อมูลในการ ปรับปรุงหลักสูตรและแผนการสอน เพื่อพัฒนาประ สติภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะพยาบาล ศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ต่อไป

วัฒนา ศรีพจนารถและคณะ (2537) ได้ ศึกษาการรับรู้ของบัณฑิตพยาบาลด้านสมรรถนะ เชิงวิชาชีพ เจตคติ และปัจจัยที่เกี่ยวข้อง จากบัณฑิต ที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง 2531) ในปีการศึกษา 2534

พบว่า บัณฑิตพยาบาลรับรู้สมรรถนะเชิงวิชาชีพของ ตนเองในด้านการใช้กระบวนการพยาบาล กระบวน การเรียนการสอน กระบวนการบริหาร และกระบวนการ พัฒนาจริยวิชาชีพอยู่ในระดับสูง และรับรู้ สมรรถนะเชิงวิชาชีพของตนเองในด้านกระบวนการ ศึกษาด้วยตนเอง และกระบวนการวิจัยอยู่ในระดับ ปานกลาง

นันทนา น้ำฝน และวงจันทร์ เพชร พิเชษฐเชียร (2537) ได้ศึกษาติดตามผลบัณฑิต พยาบาล หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตประจำปี การศึกษา 2535 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ โดยศึกษาจากการประเมินตนเอง และจากการประเมินของผู้บังคับบัญชาในด้านต่าง ๆ พบว่า บัณฑิตประเมินความสามารถของตนเองอยู่ใน ระดับสูงในด้านการนำกระบวนการพยาบาลไป ใช้ การบริหารจัดการ คุณธรรม/จริยธรรม และการ ปรับตัว และประเมินความสามารถตนเองอยู่ใน ระดับปานกลางในด้านการพัฒนาความรู้ความ สามารถของตนเอง ด้านการสอน/ให้คำแนะนำ ส่วนผู้บังคับบัญชาประเมินความสามารถของบัณฑิต อยู่ในระดับสูงในด้านการบริหารจัดการ การพัฒนา ความรู้ความสามารถของตนเอง การสอน/ให้คำแนะนำ คุณธรรม/จริยธรรม และการปรับตัว

นันทนา น้ำฝน และณอมศรี อินทนนท์. (2537) ได้ติดตามผลสำเร็จการศึกษา จากหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร ปรับปรุง พ.ศ. 2531) คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า บัณฑิตพยาบาล ส่วนใหญ่มีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้ ความ สามารถในการใช้กระบวนการพยาบาลอยู่ในระดับ

ปานกลาง ความสามารถในการใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัย และการใช้กระบวนการเรียนการสอนอยู่ในระดับต่ำ ส่วนความสามารถในการใช้กระบวนการการบริหาร และการปฏิบัติตามจรรยาวิชาชีพอยู่ในระดับสูง

ผู้วิจัยจึงมีความต้องการศึกษาติดตามและประเมินผลบัณฑิตพยาบาลที่จบการศึกษาจากหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ปรับปรุง พ.ศ. 2537) เพื่อนำผลการศึกษามาปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาติดตามความสามารถของบัณฑิตพยาบาลตามการรับรู้ของตนเองและผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับความสามารถในการใช้กระบวนการที่ได้รับการพัฒนาซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน คือการใช้กระบวนการพยาบาล การใช้กระบวนการเรียนการสอน การใช้กระบวนการบริหาร การใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัย และการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพ

คำจำกัดความในการวิจัย

ความสามารถด้านกระบวนการพยาบาล หมายถึง พฤติกรรมการปฏิบัติงานในการประเมินภาวะสุขภาพ การวินิจฉัยทางการพยาบาล การวางแผนการพยาบาล การปฏิบัติการพยาบาล และการประเมินผลการพยาบาลที่ให้แก่ผู้รับบริการ

ความสามารถด้านการใช้กระบวนการเรียนการสอน หมายถึง พฤติกรรมการปฏิบัติงานในการจัดกิจกรรม เพื่อการเรียนการสอน การให้ความรู้

แก่ผู้รับบริการ และมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้รับบริการสามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง

ความสามารถด้านการใช้กระบวนการบริหาร หมายถึง พฤติกรรมการปฏิบัติงานในการแสดงความรับผิดชอบ ในการรับหรือมอบหมายงาน ภาวะผู้นำ การมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม การดำรงสัมพันธภาพที่ ส่งเสริมความร่วมมือกับผู้รับบริการทุกระดับ และแสดงการกระทำอันควรเพื่อความปลอดภัยของผู้รับบริการและผู้ร่วมงาน

ความสามารถด้านการใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัย หมายถึง พฤติกรรมที่เป็น การแสดงถึงการแสวงหาความรู้ที่ทันสมัยมาใช้ในการปฏิบัติงาน

ความสามารถในการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพ หมายถึง พฤติกรรมในการกระทำที่แสดงถึงการปกป้อง สิทธิมนุษยชนของผู้รับบริการ และป้องกันความเสื่อมเสีย อันอาจจะเกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาประชากรทั้งหมด 2 กลุ่ม ดังนี้

1.1 บัณฑิตพยาบาลที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต(ปรับปรุง พ.ศ. 2537) ของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ปีการศึกษา 2540 ที่กำลังปฏิบัติงานในองค์กรต่าง ๆทั้งภาครัฐและเอกชนทั่วประเทศ ประกอบด้วย นักศึกษา 2 หลักสูตร คือ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต จำนวน 118 คน และนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ต่อ

เนื่อง 2 ปี) จำนวน 62 คน

1.2 ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

พยาบาล ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาระดับต้นของบัณฑิตพยาบาลที่มีหน้าที่รับผิดชอบนิเทศงาน ติดตามงาน ประเมินผลการปฏิบัติงานของบัณฑิตในปัจจุบัน ซึ่งผู้วิจัยได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้บังคับบัญชาระดับต้นจากบัณฑิต

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวทางการพัฒนานักศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต(ปรับปรุง พ.ศ. 2537) แบ่งออกเป็น 2 ชุด ดังนี้

แบบสอบถามชุดที่ 1 ความสามารถของบัณฑิตพยาบาลตามการรับรู้ของตนเอง ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ประเมินความสามารถของบัณฑิตพยาบาลตามการรับรู้ของตนเองในด้านต่างๆ 5 ด้าน คือ การใช้กระบวนการพยาบาล การใช้กระบวนการเรียนการสอน การใช้กระบวนการบริหาร การใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัย และการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพ ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบประเมินค่ามีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ จากคะแนน 5 มากที่สุด คือ ดีมาก และคะแนน 1 น้อยที่สุดคือควรปรับปรุง ส่วนข้อที่ไม่สามารถประเมินได้ จะไม่นำมาคิดคำนวณเป็นค่าเฉลี่ย

การแปลผลคะแนนความสามารถของบัณฑิตพยาบาลด้านต่างๆกำหนดเกณฑ์จากพิสัยออกเป็น 3 ระดับ คือสูง ปานกลาง และต่ำ

(คะแนนเฉลี่ย 3.76-5.00, 2.51-3.75, 1.00-2.50 ตามลำดับ)

แบบสอบถามชุดที่ 2 เป็นแบบประเมินความสามารถของบัณฑิตพยาบาลด้านต่างๆ ตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 แบบประเมินความสามารถของบัณฑิตพยาบาลตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา ในด้านต่างๆ 5 ด้านลักษณะแบบสอบถามเช่นเดียวกับแบบสอบถามในส่วนที่ 2 ของชุดที่ 1 จึงแปลผลคะแนนโดยใช้เกณฑ์เดียวกัน

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่สร้างขึ้น ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านตรวจสอบความตรงของเนื้อหา และหาความเที่ยงของเครื่องมือ โดยนำไปทดสอบกับบัณฑิตพยาบาล (ต่อเนื่อง 2 ปี) ที่จบการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ปรับปรุงพ.ศ.2537) ปีการศึกษา 2539 จำนวน 15 คน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (coefficient alpha) ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.96

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามชุดที่ 1 ให้แก่บัณฑิตพยาบาลทุกคน ในวันเตรียมตัวฝึกซ้อมเพื่อรับพระราชทานปริญญาบัตร ในเดือนกันยายน พ.ศ.2541 หลังจากนั้นผู้วิจัยส่งแบบสอบถามชุดที่ 2 ให้ผู้บังคับบัญชาระดับต้น แล้วให้ส่งกลับคืนภายในเวลา 1 เดือน ในรายที่ไม่ได้รับแบบสอบถามคืน ผู้วิจัยได้ส่งซ้ำไปอีก 1 ครั้ง การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับคืน

มาจากบัณฑิต 158 ชุด และจากผู้บังคับบัญชา 145 ชุด

5. การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม เอส พี เอส เอส (SPSS/PC+) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ การคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบคะแนนความสามารถของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิต และตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชาระดับต้นของบัณฑิต โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test)

ผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของบัณฑิต

บัณฑิตที่ให้ข้อมูลมีจำนวนทั้งสิ้น 158 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 154 คน(ร้อยละ 97.5) มีช่วงอายุ 21 - 24 ปี และช่วงอายุ 25 - 35 ปี (ร้อยละ 62.5 และ 36.2 ตามลำดับ) บัณฑิตส่วนใหญ่มีรายได้ 6,000-7,000 บาท รองลงมาได้ 7,001-8,000 บาท (ร้อยละ 52.9และ 25.2 ตามลำดับ) สถานที่ที่บัณฑิตทำงานส่วนใหญ่คือ โรงพยาบาลสงขลานครินทร์ รองลงมาคือ โรงพยาบาลธรรมศาสตร์ (ร้อยละ 29.7 และ 11.4 ตามลำดับ) แผนกที่บัณฑิตพยาบาลทำงานส่วนใหญ่คือ แผนกอายุรกรรมศัลยกรรม รองลงมาคือ หอผู้ป่วยในทั่วไป (ร้อยละ 23.4 และ 17.1 ตามลำดับ) ระยะเวลาปฏิบัติงานของบัณฑิตโดยเฉลี่ย 4 เดือน

ข้อมูลทั่วไปของผู้บังคับบัญชา

ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 95.5) อายุเฉลี่ย 39 ปี สูงสุด 72 ปี ต่ำสุด 29 ปี ส่วนใหญ่เป็นหัวหน้า

หอผู้ป่วย รองลงมาเป็นหัวหน้างานพยาบาล และหัวหน้าฝ่ายการพยาบาล (ร้อยละ 69, 11, และ 9 ตามลำดับ) ได้ทำงานร่วมกับบัณฑิตพยาบาลหลังจากบัณฑิตจบการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยเฉลี่ย 6 เดือน วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชาส่วนใหญ่จบปริญญาตรี สาขาการพยาบาล รองลงมาจบปริญญาโท และอนุปริญญา (ร้อยละ 74.5, 13.8 และ 6.9 ตามลำดับ)

คะแนนความสามารถด้านต่าง ๆ ของบัณฑิตทั้ง 5 ด้าน ทั้งตามการรับรู้ของบัณฑิตและตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา สามารถจำแนกเป็นรายด้านได้ ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้กระบวนการพยาบาล พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการใช้กระบวนการพยาบาลของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตและของผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}$ = 3.67, S.D. = 0.42 และ $\bar{x}$ = 3.44, S.D. = 0.75 ตามลำดับ) เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยดังกล่าวของบัณฑิตและของผู้บังคับบัญชาพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) ดังตารางที่ 1 เมื่อดูเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ส่วนใหญ่บัณฑิตรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถดีคือ การปฏิบัติการพยาบาลโดยใช้ความรู้และทักษะได้เหมาะสมกับผู้รับบริการ ปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงหลักการป้องกันการแพร่กระจายเชื้อ และปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบ (ร้อยละ 61.4, 59.5 และ 58.2 ตามลำดับ) ส่วนข้อที่ส่วนใหญ่ผู้บังคับบัญชารับรู้ว่าบัณฑิตมีความสามารถ คือ รวบรวมข้อมูลของผู้รับบริการได้ครอบคลุมทั้งด้านกาย จิต สังคม ปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงหลักการ

ป้องกันการแพร่กระจายเชื้อ และติดตามและประเมินอาการเปลี่ยนแปลงของผู้รับบริการสม่ำเสมอ (ร้อยละ 49.5, 49.0 และ 47.6 ตามลำดับ)

2. ความสามารถด้านการใช้กระบวนการเรียนการสอน พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการใช้กระบวนการเรียนการสอนของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตและของผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.52$, S.D. = 0.58 และ $\bar{x} = 3.24$, S.D. = 0.87 ตามลำดับ) เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยดังกล่าวของบัณฑิตและของผู้บังคับบัญชาพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) ดังตารางที่ 1 เมื่อดูเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ส่วนใหญ่บัณฑิตรับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถดีคือ ใช้วิธีการให้ความรู้ได้เหมาะสมกับผู้รับบริการ ถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ด้านวิชาการแก่ผู้รับบริการได้ถูกต้องเหมาะสม และให้คำแนะนำปรึกษาได้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับบริการ (ร้อยละ 57.6, 51.3 และ 50.0 ตามลำดับ) ส่วนข้อที่ส่วนใหญ่ผู้บังคับบัญชารับรู้ว่าคุณมีความสามารถดีคือ ถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ด้านวิชาการแก่ผู้รับบริการได้ถูกต้องเหมาะสม ให้คำแนะนำหรือคำปรึกษาได้สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับบริการและสามารถใช้วิธีการให้ความรู้ได้เหมาะสมกับผู้รับบริการ (ร้อยละ 39.9, 39.9 และ 38.6 ตามลำดับ)

3. ความสามารถด้านการใช้กระบวนการบริหาร พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการใช้กระบวนการบริหารของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตและของผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง

($\bar{x} = 3.72$, S.D. = 0.46 และ $\bar{x} = 3.43$, S.D. = .77 ตามลำดับ) เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยดังกล่าวของบัณฑิตและของผู้บังคับบัญชาพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) ดังตารางที่ 1 เมื่อดูเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ส่วนใหญ่บัณฑิตรับรู้ว่าคุณมีความสามารถดีคือ รู้จักประเมินผลตนเองเป็นระยะๆ ติดตามงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสม่ำเสมอ และลำดับความสำคัญของงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์ (ร้อยละ 63.3, 62.7 และ 57.6 ตามลำดับ) ส่วนข้อที่ส่วนใหญ่ผู้บังคับบัญชารับรู้ว่าคุณมีความสามารถดีคือ การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ใช้หลักมนุษยสัมพันธ์ในการปฏิบัติงาน และติดตามงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสม่ำเสมอ (ร้อยละ 61.4, 55.2 และ 51.7 ตามลำดับ)

4. ความสามารถด้านการใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัย พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัยของบัณฑิตและของผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.56$, S.D. = 0.55 และ $\bar{x} = 3.36$, S.D. = .90 ตามลำดับ) เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยดังกล่าวของบัณฑิตและของผู้บังคับบัญชาพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) ดังตารางที่ 1 เมื่อดูเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ส่วนใหญ่บัณฑิตรับรู้ว่าคุณมีความสามารถดีคือสนใจเข้าร่วมประชุม ฝึกอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการอย่างสม่ำเสมอ กระตือรือร้นที่จะนำข้อเสนอแนะของผู้อื่นมาปรับปรุงตนเอง และศึกษาหาความรู้และติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการเพื่อพัฒนาตนเองได้สม่ำเสมอ

(ร้อยละ 54.4, 54.4 และ 48.7 ตามลำดับ) ส่วนข้อที่ส่วนใหญ่ผู้บังคับบัญชาทราบว่าบัณฑิตมีความสามารถดีคือ กระตือรือร้นที่จะนำข้อเสนอแนะของผู้อื่นมาปรับปรุงตนเอง ศึกษาหาความรู้และติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการเพื่อพัฒนาตนเองได้อย่างสม่ำเสมอ และสนใจเข้าร่วมประชุมฝึกอบรมหรือสัมมนาทางวิชาการอย่างสม่ำเสมอ (ร้อยละ 46.9, 42.8 และ 40.7 ตามลำดับ)

5. ความสามารถด้านการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพ พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านจรรยาวิชาชีพของบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 4.32$, S.D. = 0.45 และ $\bar{x} = 4.09$, S.D. = 0.65 ตามลำดับ) เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยดังกล่าวของบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) ดังตารางที่ 1 เมื่อดูเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่ ส่วนใหญ่บัณฑิตรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถดีคือ สามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมในสถานการณ์ต่างๆ ในขณะที่ปฏิบัติ

งานได้อย่างเหมาะสม มีความสามารถในการตัดสินใจเชิงจริยธรรม รักษาความลับของผู้รับบริการ และมีความขยันหมั่นเพียร (ร้อยละ 62.7, 58.9, 56.3 และ 56.3 ตามลำดับ) และข้อที่บัณฑิตรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถดีมากที่สุดคือ ปฏิบัติต่อผู้รับบริการเท่าเทียมกันโดยไม่แยกฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม มีความตรงต่อเวลาและมีความเมตตาเอื้ออาทร (ร้อยละ 50.6, 49.41 และ 48.7 ตามลำดับ) ส่วนข้อที่ส่วนใหญ่ผู้บังคับบัญชาทราบว่าบัณฑิตมีความสามารถดีคือ ปฏิบัติต่อผู้รับบริการเท่าเทียมกันโดยไม่แยกฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม รักษาความลับของผู้รับบริการและสามารถควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมในสถานการณ์ต่างๆ ขณะปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม (ร้อยละ 58.36, 55.9 และ 55.9 ตามลำดับ) และข้อที่ผู้บังคับบัญชาทราบว่าบัณฑิตมีความสามารถดีมากที่สุดคือ มีสัมมาคารวะ มีความตรงต่อเวลา มีระเบียบวินัยและมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น (ร้อยละ 38.6, 35.9, 33.1 และ 33.1 ตามลำดับ)

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน ความสามารถของบัณฑิตด้านต่าง ๆ ตามการรับรู้ของบัณฑิตและตามการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา

ความสามารถรายด้าน	กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	S.D	T - value
1) การใช้กระบวนการพยาบาล	บัณฑิตพยาบาล	3.67	.42	3.92 *
	ผู้บังคับบัญชา	3.44	.75	
2) การใช้กระบวนการเรียนการสอน	บัณฑิตพยาบาล	3.52	.58	3.24 *
	ผู้บังคับบัญชา	3.24	.87	
3) การใช้กระบวนการบริหาร	บัณฑิตพยาบาล	3.72	.46	3.92 *
	ผู้บังคับบัญชา	3.43	.77	
4) การใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัย	บัณฑิตพยาบาล	3.56	.55	2.31 *
	ผู้บังคับบัญชา	3.36	.90	
5) การใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพ	บัณฑิตพยาบาล	4.32	.45	3.57 *
	ผู้บังคับบัญชา	4.09	.65	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

1. ความสามารถด้านการใช้กระบวนการพยาบาล

ความสามารถด้านการใช้กระบวนการพยาบาลตามการรับรู้ของบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะบัณฑิตที่จบการศึกษาและอยู่ในช่วงการเริ่มต้นของการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นระยะที่กำลังปรับตัวและเรียนรู้ระบบการทำงาน เพื่อนร่วมงานประกอบกับ มีการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตของบัณฑิตเอง เช่น มีภาระต้องรับผิดชอบตนเองและบุคคลในครอบครัวเพิ่มขึ้นจึงประเมินความสามารถของตนเองด้านนี้อยู่ในระดับ

ปานกลาง ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ นันทนา น้ำฝนและถนอมศรี อินทนนท์ (2537) ที่พบว่าบัณฑิตส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้กระบวนการพยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการใช้กระบวนการพยาบาลของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตกับผู้บังคับบัญชาพบว่ามีความแตกต่างกัน อธิบายได้ว่าผู้บังคับบัญชาคาดหวังผลการปฏิบัติงานด้านปฏิบัติการพยาบาลของบัณฑิตสูงกว่าที่บัณฑิตสามารถปฏิบัติได้จริง ประกอบกับการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ได้ใช้กรอบแนวคิด 11 แบบแผนของกอร์ดอน (Gordon, 1994) ในการเก็บรวบรวม

รวมข้อมูล (คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2540) แต่เมื่อไปปฏิบัติงานจริงในสถาบันต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้กรอบแนวคิด 11 แบบแผน ทำให้บัณฑิตต้องใช้เวลาในการศึกษาและปรับตัวระยะหนึ่งซึ่งย่อมกระทบต่อการใช้กระบวนการพยาบาลในขั้นตอนต่างๆ จึงมีผลให้คะแนนเฉลี่ยของผู้บังคับบัญชาต่ำกว่าที่บัณฑิตประเมินตนเอง

2. ความสามารถด้านการใช้กระบวนการเรียนการสอน

ความสามารถด้านการใช้กระบวนการเรียนการสอนของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตและผู้บังคับบัญชา อยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่าในหลักสูตรของคณะพยาบาลศาสตร์ นักศึกษาได้ปฏิบัติการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนอย่างเป็นระบบ ซึ่งต่างจากการฝึกปฏิบัติงานจริงที่บัณฑิตต้องใช้กระบวนการเรียนการสอนควบคู่ไปกับการปฏิบัติการพยาบาลอื่นๆ อาจมีผลให้บัณฑิตรับรู้ว่าคุณภาพความพร้อมที่จะให้ความรู้กับผู้ใช้บริการในบางส่วน ซึ่งผลวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ นันทนา น้ำฝน และวงจันทร์ เพชรพิเชษฐเชียร (2537) ที่พบว่าบัณฑิตประเมินตนเองว่ามีความสามารถในการใช้กระบวนการเรียนการสอนในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับการศึกษาของพิไลรัตน์ ทองอุไร และคณะ (2541) ที่พบว่าผู้บังคับบัญชาประเมินความสามารถของบัณฑิตในการถ่ายทอดความรู้ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการใช้กระบวนการเรียนการสอนของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตกับผู้บังคับบัญชาพบว่ามีความแตกต่างกัน อธิบายได้

ว่าบัณฑิตเพิ่งเริ่มเข้ามาปฏิบัติงานได้ไม่นาน ทำให้มีประสบการณ์ด้านการเรียนการสอนไม่มากพอ ในขณะที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าบัณฑิตได้ผ่านประสบการณ์การเรียนการสอนจากหลักสูตรมาแล้ว ทำให้มีความคาดหวังต่อสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าบัณฑิต มีผลให้คะแนนเฉลี่ยของผู้บังคับบัญชิต่ำกว่าที่บัณฑิตประเมินตนเอง

3. ความสามารถด้านการใช้กระบวนการบริหาร

ความสามารถด้านการใช้กระบวนการบริหารของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่าบัณฑิตเพิ่งจบการศึกษา และในขณะที่ศึกษาได้ปฏิบัติงานด้านการใช้กระบวนการบริหารภายใต้การนิเทศของอาจารย์หรือพยาบาลวิชาชีพแต่เมื่อปฏิบัติงานด้วยตนเองจะต้องใช้การตัดสินใจและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเพิ่มขึ้น ประกอบกับผู้ร่วมงานมีความหลากหลายมากกว่าขณะที่กำลังศึกษา ซึ่งมีผู้ร่วมงานเป็นเพียงเพื่อนนักศึกษาด้วยกันเท่านั้น ย่อมเป็นผลให้การจูงใจเพื่อนร่วมงานหรือผู้อื่นมีความซับซ้อนมากขึ้น ทำให้บัณฑิตรับรู้ว่าคุณภาพความสามารถด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของสมพิศ สมจิตร และวันดี ธารามาศ (2540) ที่พบว่าบัณฑิตพยาบาลที่จบการศึกษาประเมินตนเองว่ามีความสามารถด้านบริหารอยู่ในระดับปานกลาง แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของวัฒนา ศรีพจนารถและคณะ (2537) ที่พบว่าบัณฑิตพยาบาลประเมินความสามารถของตนเองด้านการใช้กระบวนการบริหารอยู่ในระดับสูง เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการ

ใช้กระบวนการบริหารของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตกับผู้บังคับบัญชาพบว่ามีความแตกต่างกัน อธิบายได้ว่ากระบวนการบริหารนอกจากจำเป็นต้องมีทักษะและประสบการณ์จากการเรียนแล้ว วิทยุณิกก็เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าอายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนมีความแตกต่างในเรื่องความคิดและพฤติกรรมการทำงาน (Mayers & Mayers, 1982 อ้างตามโอปเอื้อ หิรัญรัศ, 2542) ส่งผลให้คะแนนเฉลี่ยของผู้บังคับบัญชานี้ต่ำกว่าที่บัณฑิตประเมินตนเอง

4 ความสามารถในการใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัย

ความสามารถด้านการใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัยของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับการศึกษาของวัฒนา ศรีพจนารอด และคณะ (2537) ที่ศึกษาพบว่าบัณฑิตพยาบาลประเมินความสามารถของตนเองด้านการใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัยอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบัณฑิตอยู่ในช่วงการปรับตัวกับงาน เรียนรู้งาน ผู้ร่วมงาน หรือภาระที่เพิ่มขึ้นซึ่งเป็นสถานการณ์เฉพาะหน้าของบัณฑิตจึงทำให้มีโอกาสดูจะศึกษาด้านการศึกษาด้วยตนเองน้อย และอธิบายได้อีกว่านโยบายของหน่วยงานช่วงเศรษฐกิจซบถั่วที่ชลอการส่งบุคลากรไปประชุมอบรมสัมมนา และระงับการจัดอบรมต่างๆ ย่อมมีผลกระทบต่อด้วยเช่นกัน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการใช้กระบวนการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัยของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตกับผู้บังคับบัญชาพบว่ามีความแตกต่างกัน อธิบาย

ได้ว่าบัณฑิตเพิ่งจบการศึกษาที่มีหลักสูตรให้มีการศึกษาด้วยตนเองและการทำวิจัยในชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 จึงทำให้มั่นใจในความสามารถของตนเอง แต่บัณฑิตอยู่ในช่วงเริ่มแรกของการปฏิบัติงาน ทำให้ผู้บังคับบัญชายังมองไม่เห็นความสามารถด้านการศึกษาด้วยตนเองและการวิจัยของบัณฑิตอย่างชัดเจน มีผลให้คะแนนเฉลี่ยของผู้บังคับบัญชานี้ต่ำกว่าที่บัณฑิตประเมินตนเอง

5. ความสามารถในการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพ

ความสามารถด้านการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตและผู้บังคับบัญชา อยู่ในระดับดี ผลการวิจัยสอดคล้องกับการศึกษาของวัฒนา ศรีพจนารอดและคณะ (2537) ที่ศึกษาพบว่า บัณฑิตพยาบาลได้ประเมินความสามารถในการปฏิบัติตามจรรยาวิชาชีพ อยู่ในระดับสูง และสอดคล้องกับการศึกษาของนันทนา น้ำฝนและอนอมศรี อินทนนท์ (2537) ที่ศึกษาพบว่าบัณฑิตพยาบาลประเมินตนเองว่ามีความสามารถในการปฏิบัติตามจรรยาวิชาชีพอยู่ในระดับดี และสอดคล้องกับการศึกษาของ พิไลรัตน์ ทองอุไร และคณะ (2541) ที่ศึกษาพบว่าบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) ได้ประเมินผลความสามารถด้านการมีคุณธรรมและจริยธรรมอยู่ในระดับดี ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรได้กำหนดให้อาจารย์สอดแทรกจริยธรรมและจรรยาวิชาชีพในทุกรายวิชา ประกอบกับการประเมินผลในการฝึกปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาได้กำหนดให้นักศึกษาทุกคนต้องผ่านการประเมินด้านจริยธรรมและจรรยาวิชาชีพในระดับดี

ก่อนจึงจะได้รับการประเมินในรายวิชานั้นๆ และจากการฝึกปฏิบัติการพยาบาลตามแหล่งฝึกต่างๆ บัณฑิตยังได้แบบอย่างที่ดีจากพยาบาลในการให้บริการที่เอื้อต่อการพัฒนาจรรยาวิชาชีพ จึงส่งผลให้บัณฑิต และผู้บังคับบัญชาทราบว่า บัณฑิตมีความสามารถด้านการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพในระดับสูง เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพของบัณฑิตตามการรับรู้ของบัณฑิตกับผู้บังคับบัญชาพบว่ามีความแตกต่างกัน อธิบายได้ว่าอาจเป็นเพราะวัยและประสบการณ์ในการทำงานวิชาชีพพยาบาลของผู้บังคับบัญชาที่สามารถมองเห็นสถานการณ์ได้ลึกซึ้งพร้อมทั้งวิเคราะห์สถานการณ์ที่ถ่วงกว่าบัณฑิต ในขณะที่บัณฑิตยังไม่มีประสบการณ์เพียงพอที่จะมองเห็นสถานการณ์เชิงจรรยาวิชาชีพได้ลึกซึ้งและซับซ้อนเท่าผู้บังคับบัญชา เพราะฉะนั้นจึงรับรู้ว่าคุณมีความสามารถด้านการใช้กระบวนการพัฒนาจรรยาวิชาชีพสูงกว่าการรับรู้ของผู้บังคับบัญชา

ข้อเสนอแนะ

1. คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ควรมีการวิจัยเพื่อติดตามความก้าวหน้าในการพัฒนาดตนเองของบัณฑิตพยาบาลเป็นระยะๆ ทุก 1-2 ปี ตามการรับรู้ของบัณฑิต และผู้บังคับบัญชา เพื่อนำมาพัฒนาการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

2. ด้านการจัดการศึกษาพยาบาลควรเพิ่มประสบการณ์ในกิจกรรมการพยาบาลในการฝึกปฏิบัติและจัดการเรียนการสอนด้านบริหารในเรื่องการตัดสินใจ แก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าและการจูงใจ ผู้ร่วมงานให้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ในการจัดปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งเป็นผู้ผลิตบัณฑิตพยาบาลควรติดต่อประสานงานขอข้อคิดเห็นจากหน่วยงานที่รองรับบัณฑิตไปปฏิบัติงาน

เอกสารอ้างอิง

- คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2540) . หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2537). สงขลา : คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- จินตนา ยูนิพันธ์. (2527) การเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์. กรุงเทพฯ ฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทนา น้ำฝน และณอมศรี อินทนนท์. การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2531) คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. วารสารพยาบาล สงขลานครินทร์, 14(2) (เมษายน-มิถุนายน 2537), 14-27.
- นันทนา น้ำฝน และ วงจันทร์ เพชร รัชเชษฐเชียร. (2538). การติดตามผลบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ประจำปีการศึกษา 2535) คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. รายงานการวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- พิไลรัตน์ ทองอุไร และคณะ. (2541). การติดตามผลบัณฑิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ต่อเนื่อง 2 ปี) คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เปรียบเทียบระหว่างทักษะของผู้บังคับบัญชาและบัณฑิต. รายงานการวิจัย. คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- วัฒนา ศรีพจนารด และคณะ. การรับรู้ของบัณฑิตพยาบาลด้านสมรรถนะเชิงวิชาชีพ เจตคติ และปัจจัยที่เกี่ยวข้อง. วารสารพยาบาลสงขลานครินทร์, 14 (2) (เมษายน - มิถุนายน 2537), 1-3.
- สมพิศ สมจิตร และวันดี ธารามาศ. การศึกษาคุณลักษณะพยาบาลวิชาชีพของ ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี. วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี, 8 (1) (มกราคม-มิถุนายน, 2540), 4-9.
- สุลักษณ์ ตั้งประดิษฐ์และคณะ. (2536). การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักศึกษาพยาบาลในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล. รายงานการวิจัย. กองงานวิทยาลัย กระทรวงสาธารณสุข, กรุงเทพมหานคร.
- โอบเอื้อ หิรัญรัต. (2542). การติดต่อสื่อสารในกระบวนการบริหารงานของหัวหน้าหอผู้ป่วยตามการรับรู้ของหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการโรงพยาบาลทั่วไปเขตภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่.
- Gordon, M. (1994). Manual of Nursing Diagnosis 1993-1994. St. Louis : Mosby.